

Ladik Katalin közreadja

VIHAR ELŐTT

– Részlet a készülő regényből –

Charles Bukowsky az összezárt lábú nőkről, a hitelkártyáról és a tisztára mosott seggről – a szerkesztőnő a hangyákról és a levéltetvekről – az üvegezőnőt utoléri a csőrepedés és a PUFFF!

– Amikor egy nő harmincöt éves koráig összezárva tartja lábait, utána már lekéselt a szerelemről és a költészetről – dörmögi a szoba mélyéből Charles Bukowsky. Az üvegezőnő felvillanó tekintettel fordul a hang irányába. Bukowsky folytatja.

– Kerülje a hitelkártyát és soha semmit ne fizessen időben. Jegyezze meg, nincs a világon az a tisztára mosott segg, amely többet érne ötven dollárnál. – Barátnóm pislog a meglepetéstől. Kikapcsolom Bukowskyt. Az üvegezőnő szaggatottan felsóhajt.

– Elmúltak az ünnepek, ki kell végre józanodnom, fel kell ébrednem ebből a lidércálomból!

– Vannak ismerőseim – kezdem bizonytalanul –, akik szakszerűbben végzik az auditálást mint én. Emlékszik arra, amit a múltkor csináltunk? Ha gondolja ...

– Én tökéletesen megbízom magában – szakít félbe –, maga az egyetlen barátnóm!

Elakadt a szavam. Hogy mondjam meg neki, hogy a részéről kezdeményezett és erőltetett barátság csak teher és trauma számomra.

– Én olyan tehetetlen vagyok – nyögöm ki védekezőn –, hagyom magam vitetni az árral...

Hitetlenkedve néz rám. Fürkészve néz körül a homályos szobában, mintha villanykapcsolót keresne. Íróasztalomon felkapcsolom a lámpát. Rögtön meg is találja amit keresett; az íróasztal alatt a saját leveleivel megtömött kartondobozt. Ölébe emeli, turkál benne, végül kiválaszt egy levelet és magában olvassa elmélyülten. Mindkettőnknek töltök a vörösborból. A másik szobában férjem a tenisz-

közvetítést nézi a tévén. Én pedig látom magamat, amint kiegyensúlyozottságot és harmonikus életet színelve, szétrobbanok a feszültségtől, a kimerültségtől, és a magamra erőszakolt szerepjátszás miatt. Ezek után már nem mondhatom el neki magamról az igazat. Szerencsére, ritkán szokott felőlem kérdezősködni, elsősorban saját életével van elfoglalva. Most is egy hozzám írt régi levelét olvassa.

– Tudja-e, hogy a hangyáknak rabszolgáik és háziállataik vannak? – töröm meg a csendet. Értetlenül tekint fel rám.

– Ilyen rabszolgák bizonyos levéltetvek, amelyek a növények gyökerein élnek, és amelyeket rendszeresen fejnek a hangyák. – Az üvegezőnő, mintegy álomból néz rám. Valami megváltozott az arcán.

– De ezek a sovány nyájak nem elégtik ki őket – folytatom kedves nyári olvasmányom idézését –, ezért a hangyaboly belsejében egész rabszolga kolóniát tartanak rabszolga levéltetvekből és házi staphylinákból. Egyik válfajuk csak hangyabolyban fordul elő. Ezek annyira háziállattá lettek, hogy egyedül már nem is képesek táplálkozni; a hangyák csapkodják szájukba a szükséges táplálékot. Cserébe ezek adót szolgáltatnak uraiknak, hasonlót a levéltetvekéhez: a hátsótestük végén levő tincsből csöpögő pompás folyadékot. Ugyanis a hangyák nagy élvezettel szopogatják ezeket a hajszalaccákat, amit ezek az állatkák nyugodtan túrnek.

– A kis házam, a műhelyem falában vályogtéglák is vannak – szólal meg síri hangon –, reggelre szétolvadtak, mintha medvecukorból lettek volna ... tudja, vékonyak a falak és a télen erős fagyok voltak, nem bírták a csövek ... és amikor tavasszal megenyhült az idő, egy reggel bugyogni kezdett a falból a sáros lé ... mindenem elázott, és sáros lett... a levelek megsemmisültek ... ennyi maradt ... ami magánál van – mondja erőtlenül. Újra töltök a poharába. Erőltetem, igyon a borból. Erőfeszítésébe kerül, míg megissza. Feltételezem, hogy ez a ros-

szullét még a villámcsapás következménye lehet nála, de mivel nem beszélt erről, én sem firtatom a témát. Most hirtelen felocsúdott.

– Csipkedjétek meg jó erősen a kislányokat, akik túl későn rémültek meg az álom halálos telétől, PUFFF, akik túl korán belefásultak saját fiatalágukba, a kényes cukorbabákat, akiket elsodorna a szerelem orkánja, a Kárpátok felől süvítő Kossava, ha szárnyaira emelné őket, akik holnap az ébredés villámcsapásától felüvöltenek fájdalmukban, és gyűlölni fogják önmagukat, PUFFF, és akkor,

PUFFF! Nem bánom! PUFFF! – tört ki az üvegezőnő. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb be fog következni. Túl sokáig hallgatott erről a villámcsapásról. Csupán futólag említette egyszer egyik levelében ezt az eseményt. Közvetlen közelében sújtott le a villám egy őszülő fűzfába. Tudtam, hogy nem bírja tovább magában tartani a történetet, és most erről fog mesélni nekem. Én pedig majd csüngök rajta, iszom szavait, mint a hangyák a levéltetvek tejét.

Pataka

Mayura

Tripataka

Śukatunda

Ardhapataka

Kartanmukha

Ardachandra

Arala

Musti

Suchi

Padmakosa

Sarpasirsa

Kapittha

Mrugasirsa

Katakamukha

Singhamukha

